Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Vi er hans verk, skabt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt færdige, at vi skulle vandre i dem. (Efes. 2).

NR. 12 | 15. JUNI 1925 | 4 AARG.

HERRENS TIENDEDEL

Av apostel James E. Talmage.

(Slutning).

Tiendeloven idag.

De Siste Dages hellige paastaar at efterkomme tiendeloven idag. Dette der saaledes er forlangt av dem er ikke direkte grundlag paa den kjendsgjerning, at tiendebetaling var en del av den mosaiske lov, men fordi denne lov er igjen git til kirken i denne gjenoprettelsens og al fyldes tidsalder. — Angaaende folkets plikter med hensyn til tienden har Herren idag bestemt talet. — I en aabenbaring git til profeten Joseph Smith i Far West, Missouri, den 8. juli 1838, som svar paa hans bøn: «O Herre, vis dine tjenere hvor meget du forlanger av dit folks eiendom som tiende», og vi læser følgende: «Sandelig, saa sier Herren, jeg fordrer at al deres overflødige eiendom skal overleveres i hænderne paa min kirkes biskop i Zion, for mit hus's opbyggelse, for Zions grundlæggelse, for prestedømmet og for at betale min kirkes præsidentskaps gjæld. Og dette skal være begyndelsen til mit folks tiendeydelse. Og derfor skulle disse, som saaledes har ydet deres tiende, betale en tiendedel av alle deres aarlige indkomster; og denne lov skal bestaa for dem evindelig, for mit hellige prestedømme, sier Herren. — Sandelig sier jeg eder, det skal ske, at alle som samler sig til Zions land skulle yde i tiende deres overflødige eiendom, samt holde denne lov, ellers skulle de ikke befindes værdige til at forbli blandt eder. Og jeg sier eder,

om I, mit folk, ikke iagttar denne lov og holde den hellig og formedelst denne lov helliggjøre Zions land for mig, saa at mine skikke og mine rette maa holdes derpaa, at det kan være saare hellig, ser, sandelig sier jeg eder, det skal ikke være et Zions land for eder; og dette skal være et eksempel for alle Zions stave. Saa ske det, amen.» (Paktens Bok 119).

Myndighet til at administrere tienden.

Som i gamle dager saa ogsaa nu er tienden Herrens og er derfor hellig. Tiendepengene eller eiendom av ethvert slags der er betalt som tiende, kan ikke bli administrert av uvedkommende hænder. Presterne i det gamle Israel var utvalgte til denne hellige plikt, og i denne utdeling finder vi den samme orden. Ansvaret for at forvalte tienden idag hviler paa biskopperne, og ved saaledes at forrette heri er de i deres myndighet præsiderende embedsmænd over det Aronske prestedømme. Og atter: som i gamle dage saa og nu skal tienden betales paa bestemte steder og til retmæssig ordinerte og beskikkede mottagere. Kirkens biskop, der kaldes den præsiderende biskop, har assistanse av mange «ward»-biskopper og til disse repræsentanter og medhjælpere til den præsiderende biskop kan tienden betales og av disse blir den videresendt til den præsiderende biskops kontor. Kirkens nuværende orden er saaledes indrettet, at de forskjellige biskopper kan omsætte de forskjellige midler der er betalt som tiende i penger og overlevere indtekterne til den præsiderende biskop.

Det har været interessant at lægge merke til i de siste aar, særlig de to siste, at mange sekter og samfund har forsøkt at gjenopta det gamle tiendesystem. Kirkesamfund danner ut av sine medlemmer foreninger eller klubber av «tiende-betalere» der frivillig betaler til deres respektive kirker en tiendedel av deres personlige indtægter. Blandt nogen av disse foreninger har tiendeyderne ret til at bestemme hvorledes deres bidrag skal bli anvendt. Den store vanskelighet som vore sekteriske venner finder i at gjenoprette det gamle tiende-system blandt deres talrike sekter er — og de erkjender dette delvis — at de ikke har nogen

prest eller levit iblandt dem, der er bemyndiget til at motta tienden og forvalte den nøiagtig i overensstemmelse med den guddommelige befaling. Det hellige prestedømmes myndighet er nødvendig for at ordne med Herrens tiendesystem. Tiende er Herrens indtektssystem og han forlanger den av sit folk, ikke fordi han mangler guld eller sølv, men fordi de trænger at betale den.

Frivillig, dog forlangt.

Tiende-betaling maa være et absolut frivillig offer, ikke indkasseret ved verdslig makt, ei heller tvunget ved straf, hvad enten den sker ved en finere eller hvilkensomhelst legemlig straffedom. Mens denne forpliktelse i en forstand er selvsagt, er det ikke destomindre en lov der skulle adlydes med fuld opriktighet av en person, der fortjener noget og som gjør krav paa at staa i kirken og som erklærer at ville bli staaende ved det aabenbarede ord, der er git til medlemmernes aandelige utvikling.

Det er nødvendig at menneskene lærer at gi. Uten anledning til en saadan øvelse ville vort løp her i forkrænkelighetens skole være alvorlig mangelfuld. Menneskelig kløkt har forfeilet sin hensigt ved at optænke en billigere personlig ydelse for samfundets behov, end den enkle tiendeplan. Enhver skulle gi en sum i forhold til sin indtekt, og saa gi regelmæssig og systematisk. Aanden i at gi gjør tienden hellig, og det er ved de midler der saaledes er helliggjorte at kirkens timelige virksomhet vedlikeholdes. Alle velsignelser, spesielle og utsøkte, er fremsat saadan, at alle kan naa dem. I Herrens verk er enkens skjerv likesaa antagelig som millionærens guldstykke.

De Siste Dages Hellige tror, at tiendesystemet er guddommelig bestemt for dem at efterkomme, og de føler sig velsignet ved saaledes at ha anledning til at hjælpe til at fremme Herrens hensikter. Under dette system har folket trivedes baade enkeltvis og som et hele. Det er den enkle og virksomme indtektslov i kirken og dens virksomhet som har været til held siden den blev oprettet. Denne lov hindrer os fra at opta kollekt i religiøse forsamlinger, og muliggjør utbredelsen av kirkens budskap gjen-

nem det trykte og det talte ord, bygning og vedlikeholdelse av templer til fordel for baade levende og døde, samt andre tjenester for menneskeslekten som er altfor mange til at kunne nævnes.

Der er en vigtig adskillelse mellem tiende og andre ofringer. Mens efterlevelsen av tiendeloven maa være helt frivillig, er tiendebetaling ikkedestomindre forlangt, ja av Herren likefrem befalet til dem, som av sin fri vilje er blit hans pakts barn ved daab.

En stor og altfor almindelig feil er denne, at vi betrakter tiendebetalingen som at gi en gave til Herren. Dette uttrykker ikke den hele sandhet. Der er anledning til at gi frivillige ofre eftersom enhver vælger at gi. Og dersom han gir med rene hensikter i hjertet og er selv en antagelig giver, da skal hans gave bli mottat og bli regnet ham til retfærdighet. Men saaledes er det ikke med tienden, ti tienden er hellere en gjæld end en gave.

Tiende som en leie.

Som dette tilfælde kommer til mit sind er det som om der er gjort en kontrakt mellem mig og Herren og at han som forklaring har sagt til mig: «Du har bruk for mange ting i denne verden — føde, klær og ly for dig selv og din familie, og de andre nødvendige ting i livet, og de ting der skal være nyttige til forbedring, til utvikling og til retfærdig nytelse. Du ønsker at være i besiddelse av materielle ting for at hjælpe andre og derved erholde større velsignelser for dig selv og dine. Nuvel, du skal faa midler til at erholde disse ting, men husk, de er mine, og jeg forlanger av dig, at du betaler en leie av hvad jeg gir dig i dine hænder. Og dog vil ikke dit liv stadig tilta i eksistensmidler, ti du vil ha dine tap, saavelsom din tilvekst, du vil ha besværlige tider, saavelsom fredelige tider. Nogen aar vil være av overflod for dig, mens andre vil være mere knappe. Og nu, istedenfor at gjøre som de jordiske eiere gjør — der forlanger at skrive en kontrakt med dem om at betale paa forskud hvordan end din stilling og dine utsigter er — men mig skal du ikke betale forskud, men naar du har tjent dine midler, og du skal betale mig i forhold til hvad du

tjener. Dersom dine indtekter et aar er store, da kan du være istand til at betale mig litt mere, og dersom det er saadan at næste aar vil være uheldig for dig og dine indtekter ikke blir som de var, da skal du betale mig mindre; og skulle det hænde at du kom i den ytterste armod, saa at du ingen indtekter faar, da behøver du ikke betale mig noget.»

Har du nogensinde fundet en eier paa jorden der var villig til at gjøre en saadan kontrakt med dig? Naar jeg betænker rimeligheter i alle ting og den overbærenhet min Herre har hat for mig, da føler jeg i mit hjerte at jeg neppe kunne opløfte mit blik til hans himmel, dersom jeg prøvet at bedra ham for hans retfærdige leie.

En anledning til at alle kan være like.

Betrakt videre hvorledes Herren deri og derved har ordnet det saaledes, at selv den ringeste kan motta rikelig av velsignelserne fra hans hus. Himmelens rikdom er ikke reserveret de rike folk paa jorden, ti den fattigste kan være en aktietager i Guds store kompani, der er oprettet for at forfremme hans hensikter i at sprede evangeliet, i at opbygge templer og andre bygninger, hvori man kan tilbede hans navn, og i at gjøre godt mot alle mennesker.

La det ikke bli glemt, at denne dag er en offerdag, en tiendedag for alle de som bekjender sig at være medlemmer av Jesu Kristi Kirke, til hvem løftet er git, at de skal være bevaret paa opbrændelsens dag før Kristi andet komme. — Se Paktens Bok 64 : 23 og sammenlign det med Malakias 4. kap.

Efter alt er den viktigste eller største hensikt bakenom oprettelsen av tiendeloven mere tiendebetalerens aandelige utvikling, end forskaffelsen av indtekter. Det siste er absolut nødvendig, ja likesaa nødvendig som at ha penger for at fremme kirkens arbeide, og Herren forlanger penger der er helliggjorte ved tro av den som gir; men velsignelser der overgaar alt, som et pant i pengenes rike, er sikret dem som nøiagtig efterkommer tiendeloven, *ti Herren har saaledes befalet det.*

FRA ÆLDSTE OLUF J. ANDERSEN

har br. Carl M. Hagberg mottat et brev, dateret Castle Dale, Utah, 28. februar 1925, hvorfra redaksjonen har tillatt sig at gjøre et utdrag. Br. Oluf Andersen vil nok flere av de ældre erindre fra den tid han var i misjonens tjeneste, saavel her i Oslo som i Kjøbenhavn, da han redigerte «Skandinaviens Stjerne», og derfor tror vi det kan interessere læserne av «Stjernen» at høre litt fra ham:

«— — — Meget vand er løpet i havet siden vi sist møttes, og det synes som om baade himmel og jord og maaske ogsaa den andre pladsen har faat et nyt utseende, og vi maa næsten som Jeppe paa bjerget klype os selv i armen for at bli sikker paa om det «er mig eller ikke mig». — Til os, som bor her 5500 fot over havflaten, synes maaske verden anderledes end til eder som lever nærmere overflaten, men med al den nye videnskap, kunst, oplysning og merkelige opfindelser saa har jo alt undergaat utænkelige omveltninger, og snart kan vi vel vente, at jeg her i Castle Dale — 7000 engelske mil fra dig — en av disse aftener kalder dig op paa «Radioen» og inviterer dig og hustru til *picture show,* eller noget andet av moderne fornøielse, og er man kommet saa langt for ørets vedkommende, kan det maaske opdages noget der vil utstyre øiet med en lignende kraft til at se ubegrænset, og da kan jeg forstaa, hvordan det kan bli mulig for Gud at se, høre og vite alt, som vor mor i vor barndom fortalte os han kunne.

For nogen dager siden mottok vi «Morgenstjernen» og finder der som en behagelig overraskelse en meddelelse om mit og hustru, Kathinkas, guldbryllup, som blev feiret her i vort velsignede hjem indenfor vor egen familiekreds, som jo nu er saa stor, at venner utenfor ikke kunne tas hensyn til, men endda strømmet der ind gjennem dagen fra fjern og nær breve, telegrammer og presenter, endda hadde vi barn og barnebarn baade i California og Oregon, som ikke kunne møte frem, men vore hjerter strømmet over av taknemlighetsfølelse til Gud og vore mange venner for de ufeilbare beviser av baade respekt og kjærlighet, der denne dag saa rikelig belønnet vort ærlige arbeide og bestræbelser i Guds og medmenneskers tjeneste, og med

barnet maa vi si, som det sa til sin mamma, da barnet en stjerneklar aften betraktet den stjerneklare himmel: «Aa, mamma, dersom himmelen kan være saa smuk paa denne side som er vrangen, hvor uendelig deiligere maa den da ikke være paa retsiden?» — Ja, takket være Gud for ethvert glimt av himmelens fryd og glæde vi her en og anden gang kan se paa vor ofte tunge og besværlige vandring i vort jordeliv. — Ogsaa en anden meget mindeværdig hændelse i forbindelse hermed er den, at min ungdomsven og misjonskammerat, Martin Christophersens guldbryllup er gjengit i den samme stjerne og paa den samme side. Vi møttes først i Kristiania som 16—17 aars gutter paa mormonlokalet i Munkedamsveien og har hele tiden siden hat spesielle interesser i hverandre som unge misjonærer i vort fødeland, og siden vi landet her for 51 aar siden som virksomme og nyttige borgere i baade stat og kirke, kunne en David og Jonathan ikke været mer hengivne til hinanden end vi to, likesom ogsaa de samme varme følelser eksisterer mellem vore familier.

Ja, hvor livet ligner en drøm — —. Fra Osterhausgaten kan man se op til Bergfjerdingen, hvor jeg først saa lyset for 76 aar siden den 4. april, og indtil jeg var 10 aar gammel levet jeg hos mine forældre i den store, stygge bakkegaard i Brænderibakken, men saa kom jeg til min onkel, Martin Jensen, som da var feiermester i Frederiksværn og Staværn, og med ham kom jeg til Aasgaardstrand, hvor vi levet 2 aar, hvorefter han forflyttedes til Sarpsborg, hvor jeg fuldendte min almueskole og blev konfirmert av Bernhard Anthon Thin. Der hørte jeg den første mormonældste, og tiltrods for forældres og venners motstand og advarsler blev jeg indlemmet i kirken ved daab i Tistedalselven, Fredrikshald, 25. august 1865, og Gud være lovet for hver dag som er gaat siden den tid, at tiltrods for min ungdom og ærgjerrighet har Gud holdt sin haand over mig, saa at jeg nu ved mit livs aften kan vandre ved det lys, der for 60 aar side tændtes i min sjæl.

Hvad angaar ting og forhold her i Utah, da er det vel ikke megen forskjel til resten av verden, ti: «Tænk ei at alene de fromme og vise jomfruer er der». Nei, vi blir

temmelig vel blandet op med verden og dens mange daarligheter, ti penger, penger, ja, det er først og sist med massen nu om stunder og med dem fornøielse og forfængelighet, og den gamle apostel Paulus har i sit 12. brev til sin søn i Christo, Timoteus, 3. kap. meget klart og fyndig forutsagt hvordan ting og forhold ville bli i «de siste dager». Vor mæktige sjælefiende vet at hans herredømme over denne jord nærmer sig enden, og derfor anvender han alle virksomme midler til at hindre alle gode ting, som er til menneskets frelse, mens det som kan lokke og dra til fordærvelse, for baade unge og gamle, utstilles overalt, og ofte kræves der mer end almindelig kyndighet at skille de ekte perler fra de falske og værdiløse; derfor lat os, som har mottat et litet lys for os selv anvende det til hjælp for baade os selv og for andre.

Det glæder mig meget at se fra «Morgenstjernen» at eders ærlige bestræbelser i at bringe evangeliets lys til vore landsmænd lønnes saa vel som det gjør, og næst efter Tyskland staar Norge for tiden som nr. 1, naar misjonernes antal tas som maal, og det var netop hvad apostel Widtsøe og jeg talte om sist sommer, da jeg i nogen maaneder opholdt mig i Salt Lake og utførte tempelarbeide. Han satte høi pris paa eders flid og nidkjærhet i at utføre eders plikter i kirken og han gav mig en meget interessant meddelelse om hans og senator Smoots besøk i Norge og især til hans (Smoots) moders hjem, og jeg tror, at Smoots interview med kongen og andre indflydelsesrike mænd har hat sin velsignede virkning. — Aa, hvor tiderne har forandret sig! Naar vi nu overveier hvordan prest og presse spyede ild og svovel over mormonerne, og nu, selv store og mæktige mænd i landet søker deres raad og anvender deres klokskap og praktiske dyktighet! — Her er nu br. Smoot, som synes at være det amerikanske skatkammers høieste chef, og hans indflydelse og hjælp søkes overalt i den store nasjonalforsamling. Den anden dag hadde jeg brev fra broder Widtsøe, hvori han fortæller, at han skulle reise til Kanada, da regjeringen der hadde bedt ham at komme og hjælpe dem til at anlægge et uhyre vandingssystem for et før ufruktbart landdistrikt, der herefter be-

regnes at skulle brødføde hundredetusener av mennesker. Han har nemlig før været et medlem av reclamasjonskomiteen av De Forenede Stater og hans bok angaaende kunstig vanding er allerede oversat i 7—8 forskjellige sprog, hvilket viser at han er en mand av stor betydning for baade stat og kirke, og det lille Norge har i ham en værdig repræsentant av høitbegavet og praktiske mænd. — Hvad jeg og mine folk angaar, da er vi alle temmelig vel; jeg selv begynder jo at modnes til høsten, men vi er glade for at vi endnu kan yde vor part i evangeliets tjeneste, og vi takker Gud for hus og hjem og for mange trofaste venner, samt at vi kan ha et nummer blandt Guds trofaste barn.

«Haaret graaner, sangens væld flyter mere stille,
Rinder, før vi vet det selv, ut i mindets kilde»

og saaledes flyter vi jo alle tilsist ut i det evige hav, og vi vaagner alle op fra jordelivets kortvarige drøm, og vel for os om vi har forsøkt efter evne at utføre vor misjon for hvilket liv og tid var git os av ham, som vi vover at kalde vor Fader og Verdens Skaper, der elsket os først.

Den 2. februar var vi til Kulkampen, Stores, til en begravelse av en ung mand, Gunnar Jørgensen, som blev dræpt i en mine der, og da hans forældre er mine barn i evangeliet fra Kjøbenhavn, saa blev jeg sendt specielt for at tale ved anledningen. Her møtte jeg jo biskop Carlson, som er præsident Petersons svigerfar og som ledet sørgetjenesten, der i alle dele var baade værdig og passende, og søster Petersons broder Carlile Carlson — biskoppens søn — var den første taler og han leverte en baade smuk og overbevisende tale, hvori han henførte til sit intime venskap til den 22 aar gamle broder, der saa aldeles uventet blev kaldt fra forældre og venner, dog var det jo godt at den døde ingen familie efterlater. Alt arbeide var nedlagt den dag i den hele leir, og al ære og deltagelse blev vist fra baade arbeidere og bestyrelse, og der var en saadan overflod av blomster git fra de forskjellige organisasjoner, at det gik op til mellem fem og seks hundrede dollars, saa det maa sees at forældre og venner hadde bevis for gedigen delta-

gelse i deres uventede sorg. Biskop Carlson er en mand høilig aktet og avholdt baade av sine egne og dem utenfor vor kirke av hvem der er mange nationaliteter og religioner. — — —

Til slutning hilser jeg eder alle med de varmeste hilsener fra mig og alle mine og forblir jeg Eders altid hengivne

ven og broder,
Oluf Josva Andersen.

EN DRØM.

Jeg drømte, at jeg og en anden broder gik ute paa en stor slette ganske alene. Vi gik og talte om hvad de Siste Dages Hellige forkyndte for menneskene i disse dager. Og vi syntes det var saart at se, at ikke menneskene ville aapne sine øine og se sandhetens lys skinne. Mens vi gaar saaledes og taler sammen, hører vi skridt bak os. Og vi vender os om begge to for at se, hvem der kunne komme efter os, ti, som sagt, var vi alene paa sletten, saa vi syntes det var merkelig at der pludselig skulle komme nogen efter os. Med det samme vi hadde vendt os om saa vi en høi mand langt borte, der gik og saa til alle sider, som om han gik og saa efter nogen. Vi to syntes det var underlig at han gik saadan og saa til alle sider, for der fandtes ikke flere end os to og den høie manden. Og vi besluttet os til at gaa ham imøte for at høre hvem han gik og saa efter. Da vi kom ham paa nært hold, saa vi begge at han hadde en bok i haanden og den var halvt opslaaet, men dog saadan, at det var umulig for nogen at læse i den. Vi hilste paa ham og spurte, om det var noget vi kunne hjælpe ham med. Han sa til os, at han hadde været paa flere steder og set efter noget baade her og der og ikke fundet de rette. Jeg og den anden broder syntes det var noget underlig det manden sa om de rette, og vi spurte ham hvad de ord *rette* skulle betyde. Og han sa, at de ord skulle betyde dem som har arveret til Guds rike. Men vi forstod

det ikke endnu ganske. Og saa spurte vi om vi kunne faa lov at se i den boken, som han bar paa, for vi tænkte, at hvis vi kunne faa se i boken hans, fandt vi kanske forklaring i det manden talte om. Men manden sa, at vi var vist ikke av de rette, og saa vendte han sig om og ville gaa. Men saa pludselig sier han til os, at han forstaar at vi er av de rette. Saa aapner han boken sin saaledes at vi skal faa lov til at se, hvad der staar skrevet i den. Men idet han slaar op boken vender han sig saaledes, at den broder som er ifølge med mig fik læse i boken, og jeg fik bare lov til at staa bak hans ryg og se i den over hans skuldre. Og vi læste høit og tydelig, at de som hadde arveret til Guds rike var de Siste Dages Hellige. Og vi blev saa glade da vi saa hvad som var skrevet i boken, og syntes at menneskene engang maatte indse, at evangeliet som de Siste Dages Hellige forkynder til verden er en sandhet. Dette var bare en drøm, men dog et vidnesbyrd for mig.

Men naar porten til Guds rike er lukket er det forsent til at banke paa. Ja, jeg kan for sandhet si, at jeg er taknemlig til min himmelske Fader at han gjennem sine tjenere her paa jorden har vist mig veien som jeg skal gaa, og som jeg har begyndt at vandre og som jeg haaber ved min himmelske Faders veiledning skal naa mit maal. Og jeg vet med sikkerhet, at alle vi som har sluttet en evig pakt med Gud, hvis vi lever efter Guds bud og befalinger, saa langt som vi skrøpelige mennesker kan naa, faar vi den celestiale herlighet. Maatte saa ske er min bøn til os alle i Jesu Kristi navn. Amen.

E. K. K.

Det offer der blev forlangt av Abraham, da det blev ham befalt at ofre sin søn Isak, viser, at dersom et menneske vil opnaa at indgaa i det evige rike, maa han ofre alle ting.

DEN NORSKE MISJON.

BESØK I GRENENE.

Fredag aften den 22. mai reiste jeg til Arendal paa besøk, og paa hjemreisen besøkte jeg Skien, Larvik, Tønsberg og Drammen. Vi avholdt gode møter i alle grene og stillingen er god i de grene hvor misjonærene arbeider, men hvor søskende er alene, finder de mange vanskeligheter. — Søndag aften, efter et godt møte i Arendal, gik jeg og ældste Gustav Eriksen og en del søskende ut til sjøen, hvor Klara Marie Johansen, Anna Kristine Kristiansen, Anthon Martin Teiesen, Hans Fritjof Johansen og Dortha Johansen blev indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen blev utført av undertegnede, og haandspaalæggelsen av ældste Gustav Eriksen og undertegnede. Dette var en stor begivenhet for Arendals gren. Jeg hadde ogsaa den store ære at overvære et guldbryllup for søster Serine Andersen og hendes mand den 23. mai. Der var samlet mange slektninger og venner. Der var sang og musik og opvartning med chokolade og kaker og alle hadde en meget hyggelig tid. Søster Andersen er frisk og kjæk, men hendes mand har lagt tilsengs i flere aar og ligger fremdeles. Brudeparret mottok en masse blomster og telegrammer, saavel herfra som fra Amerika.

Misjonspræsident *A. Richard Peterson.*

TRONDHJEMS GRENS SANGKOR

avholdt Kristi Himmelfartsdag fest for korets medlemmer, hvor ogsaa konferansepræsidenten med raadgivere og grensforstanderen var tilstede, ialt ca. 35 stk. — Lokalet var festlig dekorert for anledningen med vaarens herlige løv og blomster som sammen med det stilfulde dækkede bord virket gjennem hyggelig og vakkert, og tjener festkomiteen til megen ære. — Festen begyndte kl. 5 ved at koret sang salmen: «Guds aand som en ild», hvorefter bøn av forstander Ole Hansen. — Derefter gik samtlige tilbords, hvor den herligste middag blev servert, bestaaende av stek og dessert, og alle var enige om, at festkomiteen

fortjente megen tak og erkjendelse for dette storartede maaltid. — Der hersket den beste aand og stemning ved bordet og der veksledes med taler for koret, dirigenten, ældste J. Leland Anderson, organistinden, søster Eva Jensen, og formanden m. fl. — Tilslut takket undertegnede for maten og uttalte i nogen faa ord den hjerteligste tak til festkomiteen for dens storartede arbeide i enhver retning og som i første række bidrog til festens sukces. — Efter maaltidet gik man over til programmet, som bestod av sang, deklamasjon, oplæsning, musik etc. og alt blev utført til deltagernes fulde tilfredshet. — Som siste led i programmet kom leken, som gik med liv og lyst og man var alle enige om at ha tilbragt en god tid sammen til fælles glæde og opmuntring.

S. A. Kristiansen.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR JULI:

Korlæsning:

«Og jeg sier eder, om I mit folk ikke iakttar denne lov og holder den hellig og formedelst denne lov helliggjøre Zions land for mig, saa at mine skikke og mine rette maa holdes derpaa, at det kan være saare hellig, ser, sandelig sier jeg eder, det skal ikke være et Zions land for eder.» (Paktens bok: 119, 6.)

Sakramentverset.

Og i stille ro og bøn
Kast din sorg paa mig i løn.
Omsorg haver jeg for dig,
Aandens fred og himmerig.

Fastedagsleksen:

Hvorfor tror jeg, hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi betale vore tiende?

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

---

12. De skriftlærde og farisæerne. — Jesus helbreder.

Der var blandt jøderne to klasser folk som kaldtes de skriftlærde og farisæere. De hadde ikke trykte bøker i de dage, saa de skriftlærde skrev ut lovene. De trodde sig selv vise. Farisæerne var meget selvgode og foregav at elske og tjene Gud bedre end andre folk. De likte at æres av menneskene, og ofte stod de paa torvene og paa gatehjørnerne og holdt lange bønner, saa at folk kunne tro de var riktig gode. Men Gud foraktet disse folk, ti i hans øine var de hyklere. De æret ham med læberne, men deres hjerter var langt fra ham.

Da nogen av de skriftlærde saa, at Jesus spiste med toldere, fandt de feil ved dette. De sa det ikke til Jesus, men gik til hans disciple og sa: «Hvorfor spiser deres mester med toldere og syndere?» Jesus hørte dette og vendte sig mot disse feilfindere og sa: «De friske behøver ikke læge, men de som er syke.» — «Jeg er ikke kommet for at kalde de retfærdige, men syndere til omvendelse.» — Dette var en revselse til farisæerne. Det var som om han skulle ha sagt: «I mener at være retfærdige og har derfor ikke bruk for mig. I ser paa tolderne som daarlige mænd og syndere, men saadanne trænger min opmerksomhet.» Dette var et meget klokt svar. Det er lægernes arbeide at betjene de syke og besværede; det var Jesus, den store læges arbeide at betjene de syndbetyngede sjæle og hjælpe dem til at reise sig op til høiere ting.

Netop som maaltidet var over, kom en høvedsmand ved navn Jairus og faldt ned for Jesu føtter og sa: «Min lille datter er nær ved at dø, men kom du og lægg dine hænder paa hende og hun vil leve.» Denne mand hadde stor tro paa Jesus. Han trodde av sit ganske hjerte, at dersom han

ville gaa og lægge sine hænder paa barnet og bede for det, saa ville det bli friskt igjen. Jesus reiste sig straks og gik med Jairus, og det gjorde ogsaa hans disciple. Mens de gik bortover veien kom en fattig kvinde, som hadde været syk i aarevis, og hadde brukt alle sine penger til at betale doktorer for, men allikevel ikke hadde mottat noget som hjalp hende, og hun listet sig stille bort til Jesus og berørte kanten av hans klædning. Hun hadde ogsaa tro paa Herren, for hun hadde hørt om de store og underfulde ting han hadde gjort, og hun sa i sit hjerte: «Hvis jeg bare kan berøre hans klær, vil jeg bli bra.» Saasnart hun berørte hans klædning følte hun en strøm av helbred gjennem sit legeme, og hun viste at hun var blit helbredet for sin sygdom. Efterat ha mottat den velsignelse hun saa alvorlig hadde søkt, drog hun sig tilbake i mængden. Der var en masse mennesker omkring Jesus og de trykket sig frem til ham. Han stanset og sa: «Hvem var det som rørte ved mig?» De som stod nær ham sa at det var ingen av dem. Da sa Peter: «Herre, alt folket trykker sig op mot dig; hvordan kan du da spørge: hvem rørte ved mig?» Men Jesus viste at en helbredende kraft var gaat ut av ham, og han sa: «Nogen rørte ved mig.» Da kom kvinden skjælvende frem og knælte ned for Jesu føtter og bekjendte, at hun rørte ved hans klær, og fortalte hvorfor hun gjorde det. Jesus var fornøiet med kvindens tro og sa til hende: «Datter, vær frimodig, din tro har frelst dig; gaa bort i fred.» — Netop da kom der bud fra Jairus' hjem at hans datter var død. Men Jairus' tro sviktet ham ikke. Han saa endnu hen til Jesus for hjælp og han saa ikke forgjæves, ti Jesus sa til ham: «Frykt ikke, tro kun.»

Da de kom til høvedsmandens hjem, gik Jesus og faren og moren samt apostlerne Peter, Jakob og Johannes ind i værelset hvor den døde pike laa. Jesus tok hende ved haanden og sa: «Pike, staa op!» Pludselig kom piken tillive og hun stod op og gik omkring. Hun var svak og trængte mat, og Jesus bad forældrene gi hende noget at spise. Hvor lykkelige faren og moren var da de saa deres kjære barn leve og være frisk! Hvor de maa ha takket og prist Herren for hvad han hadde gjort for dem! Og den

lille pike, hvor maa ikke hun ha takket ham! Alle sine dage ville hun elske og tjene ham. Hun ville fortælle sine venner hvad Herren hadde gjort for hende, og de ville tro paa Jesus og prøve at være gode, saa han kunne være tilfreds med dem. (Forts.).

TILEGNET OSLO GRENS UNGDOMSFORENING.

Se, her kommer vi som vaaren,
unge, lyse, sterke.
Zions fremtid vil vi bære
med vort store reisningsverk.
Vi er unge, myke tanker,
som vil foldes ut,
vi er unge sind som banker,
mot en kjærlig Gud.

Derfor vi som vaaren kommer,
og vil vokse frem,
til en lys og solblank sommer,
for det store Zions hjem.
Vi gaar frem i sterke rækker,
for vor Herres sak,
slik at alle fiender skrækkes,
mot vor unge dag.

Tag vor hilsen, bror og søster,
fra vor unge mund,
som et morgengry i østen,
er den frisk og sund.
Vi er endnu det som gjærer
i sin vokstringstid,
men vi hilser de som bærer,
dagens store strid.

Kathinka Bisjord.

INDHOLD. Herrens tiendedel. — Fra ældste Oluf J. Andersen. — En drøm. — Den norske misjon. — Søndagsskolens program for juli. — Barnas avdeling. — Tilegnet Oslo grens ungdomsforening.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.
Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.